

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 976/2015

26.11.2015. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног К.Ш., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Ш., адвоката Б.Б., поднетом против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Ш., поднет против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године, окривљени К.Ш., Ј.Ф., Д.Л. и С.М. оглашени су кривим, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године. Истом пресудом оштећени су својим имовинскоправним захтевом упућени на парницу, на основу члана 206. став 2. ЗКП, а сви окривљени су на основу члана 196. став 4. ЗКП, ослобођени од плаћања судских трошкова и паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених Ј.Ф. и С.М., а првостепена пресуда је потврђена.

Против другостепене пресуде, бранилац окривљеног, адвокат Б.Б., благовремено је поднела захтев за заштиту законитости због повреде одредби 427. став 5, члана 444. став 2. и члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године и предмет врати истом суду ради одлучивања о жалби браниоца окривљеног од 11.07.2013. године, изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Бранилац окривљеног К.Ш. у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд повредио одредбу члана 427. став 5. ЗКП, тиме што писмени отправак своје пресуде К 1610/12 од 24.04.2013. године, није доставио браниоцу окривљеног, нити је потом благовремено изјављену жалбу браниоца окривљеног доставио другостепеном суду, иако га на то обавезује одредба члана 444. став 2. ЗКП, због чега апелациони суд о истој није ни одлучивао, а окривљени је на основу такве судске одлуке, која у односу на њега није постала ни правноснажна ни извршна упућен на издржавање казне затвора, чиме је, према наводима захтева, повређено право на одбрану окривљеног.

Из списка предмета произлази да су пресудом Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године, окривљени К.Ш., Ј.Ф., Д.Л. и С.М., оглашени кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године, да писмени отправак првостепене пресуде није достављен браниоцу окривљеног К.Ш., нити су жалбе, које су окривљени и његов бранилац, адвокат Б.Б., изјавили против првостепене пресуде, достављене другостепеном суду на одлучивање. Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године, одбио као неосноване жалбе окривљених Ј.Ф. и С.М. и пресуду Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године, потврдио, након чега је првостепени суд пошто је утврдио да су окривљени и његов бранилац поднели благовремене жалбе против првостепене пресуде које нису достављене другостепеном суду, решењем К бр.1610/12 од 05.12.2014. године, ставио ван снаге клаузулу правноснажности и извршности на пресуду Основног суда у Панчеву К бр.1610/12 од 24.04.2013. године у односу на окривљеног К.Ш. Потом је првостепени суд - Основни суд у Панчеву, отворио главни претрес и донео пресуду К 1230/2011 од 25.02.2015. године, којом је окривљени К.Ш., оглашен кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. На ову нову првостепену пресуду жалбе су благовремено изјавили окривљени К.Ш. и његов бранилац, адвокат Б.Б., па је Апелациони суд решењем Кж1 552/2015 од 06.07.2015. године, усвојио жалбу браниоца окривљеног и укинуо пресуду Основног суда у Панчеву К 1230/2011 од 25.02.2013. године, јер је пресудом Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године, ствар правноснажно пресуђена.

Према одредби члана 482. став 1. ЗКП, против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том закону.

По оцени Врховног касационог суда, захтевом браниоца окривљеног К.Ш. се не указује на неку од повреда одредаба кривичног поступка која је учињена побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године, већ се изнети наводи захтева односе на поступање Основног суда у Панчеву, након доношења пресуде К 1610/12 од 24.04.2013. године, а које се односи на недостављање пресуде браниоцу окривљеног К.Ш. и жалбе браниоца окривљеног другостепеном суду.

Одредбом члана 275. став 1. ЗКП, пресуда постаје правноснажна када се више не може побијати жалбом или када жалба није дозвољена.

Имајући у виду да благовремене и дозвољене жалбе окривљеног К.Ш. и његовог браниоца изјављене против пресуде Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године, нису достављене другостепеном суду, што је првостепени суд био у обавези да учини у смислу члана 444. став 2. ЗКП, због чега је Апелациони суд у Новом Саду побијаном пресудом Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године, одлучио само о жалбама окривљеног Ј.Ф. и С.М., те да је потом Основни суд у Панчеву дана 05.12.2014. године, донео решење К 1610/12 од 05.12.2014. године, којим је ставио ван снаге клаузулу правноснажности и извршности пресуде тог суда К 1610/12 од 24.04.2013. године у односу на окривљеног К.Ш., то, по налажењу овога суда, ни прва првостепена пресуда (К 1610/12 од 24.04.2013. године), нити побијана другостепена пресуда, нити нова првостепена пресуда (К 1230/2011 од 25.02.2013. године), због њеног касније укидања, немају својство правноснажности у смислу члана 275. став 1. ЗКП.

С обзиром на то да побијана другостепена пресуда (Кж1 2667/13 од 29.07.2013. године), нема правни карактер правноснажне судске одлуке у односу на окривљеног К.Ш., иста не може бити предмет испитивања поводом захтева за заштиту законитости и оцена њене законитости би била у супротности са одредбом члана 482. став 2. ЗКП, која предвиђа да се овај ванредни правни лек може поднети само против правноснажне судске одлуке, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног К.Ш., оценио као недозвољен.

Међутим, Врховни касациони суд указује да ће поступајући **судија првостепеног суда** поступити у складу са чланом 444. став 2. ЗКП и **жалбе** окривљеног К.Ш. и његовог браниоца изјављене против пресуде Основног суда у Панчеву К 1610/12 од 24.04.2013. године, **доставити другостепеном суду** који је у смислу члана 455. став 3. ЗКП, овлашћен да о истима одлучи посебном одлуком.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци решења.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић, с.р.